

EL POEMA DE L'ALLAPASSA

(1425-1925)

Salut, oh camp, oh nom de l'Allapassa,
dolç arrecer on té pairal redòs,
cinc voltes centenari, nostra raça.

Mont cant avui vol beneir el terròs
de tos gorets, que ha remogut l'arada
de l'avior que Déu tenga en repòs.

Vol beneir la terra, ja llaurada,
ja verdejant, dels amplex sementers,
o amb l'orejar daurat de la segada.

Y el florir i el fruitar dels ametllers
que encara serveixen l'enyorança pia
d'aquells pinars que'ls daren arrecers.

Altres terrenys tendran més ufanía,
però tu tens la dolça pietat
qui és mescla de tendresa i melangia.

Aquí el sentit no es sent afalagat
ni enlairada la ment, més s'agombola
dins la pau d'una amable austeritat.

La cançó hi és humil, com de terrola;
el teu aire es perfuma dins la nit
d'olor de romanins i de farigola.

De grans i fruits l'estiu és proveït,
dringa el Nadal de picarols d'ovelles,
la Pascua hi trova l'aubonar florit.

Dolça i rossa és la mel de tes abelles,
i escoltívol el cant del sebellí
passant de nit sota el tendal d'estrelles.

Quina amplària de món! No es veu la fi...
Garriga, pedregars... garriga rasa
per on campen la llebre i el coní.

Enllà no es veu ni pujarol ni casa:
redols de pins, barraques de roter,
que rosteix del solet la viva brasa.

Mates i ravellar... Qualque claper,
qualque sola decrepita sivina
on s'aturen el corb i l'esperver.

Negreja al lluny bestiar gros, i eguina,
movent l'esquella en l'ampla llibertat
dins el ras dilatat de la marina.

fins a Penyes de mar. — Oh soledat,
plaent sempre a mon cor i suggestival
Oh abims de Cap Regana i Pou Salat! —

Per un tirany en rost, de cabra esquivà,
plau-me baixar l'altívol penyalàr,
la cara encesa de calçada viva.

Com fresqueja, allà baix, la blava mar!
La llissa, l'escorbai i la morena
dins l'escletxa conviden a pescar.

Oh mar de fons d'alguer, clapat d'arena,
mar que has vist emportar més d'un captiu,
ja el rovell ha trencat tota cadenal

No és ja aquest paratje moretiu,
i malgrat la cançó que encara corre,
moros no hi topen — com abans — d'estiu.

Nostres dies han vist l'antiga torre
que en fou defensa, roja d'antigor,
caure a l'embat del temps que tot ho esborra.

El trist mussol s'en plany en la foscor,
i enyora la rústega teulada,
i el cor, qui no s'avesa a sa buidor.

Salut, salut, dolça heretat aimada,
que ens mostres per l'escala de l'ahir
una avior modesta i assenyada.

Jo en sent l'encant, més que no el sàpia dir,
i en vers la benaurada clarandera
de cinc centúries, gir l'esguard enrera,
ja que la boira amaga l'avenir.

Maria Antònia Salvà